

Arrest

nr. 158 727 van 16 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij komt zij op 24 juni 2015 het Rijk binnen, en verklaart zich op 25 juni 2015 vluchteling. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 28 februari 1999.

Uit het Eurodacverslag van 25 juni 2015 blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Hongarije werden genomen. Op 3 augustus richtten de Belgische autoriteiten 2015 een verzoek tot terugname aan de Hongaarse autoriteiten in toepassing van artikel 18.1. b. van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 14 september 2015 worden de Hongaarse autoriteiten er via een tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van artikel 25, §2 van de Dublin III-verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Op 8 december 2015 beslist de gemachtigde om de verzoekende partij in toepassing van de criteria van de Dublin III-Verordening over te dragen aan de Hongaarse autoriteiten en haar het verblijf te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten. Een *“beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”*, wordt op 9 december 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht (bijlage 26quater). Het betreft de thans bestreden akte.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

*naam : A.(...)
voornaam : T.(...) K.(...)
geboortedatum : (...)1995
geboorteplaats : Mammuday
nationaliteit : Afghanistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 24.06.2015 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, op 25.06.2015, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Mammuday en verklaarde bij de registratie van zijn asielaanvraag 16 jaar en vier maanden oud te zijn. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 25.06.2015 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn, werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 25.06.2015 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen.

Uit het Eurodacverslag van 25.06.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene initieel door de Hongaarse autoriteiten genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Statens en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 27.07.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 25.06.2015 waar uit blijkt dat de Hongaarse autoriteiten op basis van zijn vingerafdrukken een verzoek tot internationale bescherming geregistreerd hebben in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem nadat hij eerst werd geregistreerd door de Hongaarse autoriteiten ten gevolge van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Statens. Betrokkene verklaarde dat hij daar helemaal niets van weet en zich niet kan herinneren dat zijn vingerafdrukken ook maar ergens genomen werden laat staan dat hij ergens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd gewezen op de vaststelling dat hij bij zijn inschrijving op 25.06.2015 zelf verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Hongarije werden genomen en dat hij er vijf

dagen in een opvangcentrum verbleef. Betrokkene verklaarde daarop dat hij zich niet kan herinneren dat hij daarover iets gezegd heeft de dag van zijn inschrijving en dat hij wil benadrukken dat zijn vingerafdrukken buiten België nergens anders werden genomen en dat hij ook nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde ver der tijdens zijn gehoor op de DVZ van 27.07.2015 dat hij ongeveer één maand voor zijn aankomst in België per auto en te voet vanuit Afghanistan naar Iran gereisd zou zijn. Daar zou hij drie dagen later zijn aangekomen. Twee dagen na zijn aankomst in Iran zou betrokkene per bus en te voet uit Iran vertrokken zijn naar Turkije gereisd zijn waar hij vijf dagen later zou zijn aangekomen. Zeven dagen na zijn aankomst in Turkije zou betrokkene te voet naar Bulgarije gereisd zijn waar hij drie dagen later zou zijn aangekomen. Dezelfde dag nog zou betrokkene Bulgarije verlaten hebben en per auto en te voet naar Servië gereisd zijn waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Dezelfde dag nog zou betrokkene vanuit Servië te voet en per auto naar Hongarije gereisd zijn waar hij vijf dagen later zou zijn aangekomen. Vijf dagen na zijn aankomst zou betrokkene Hongarije per vrachtwagen verlaten hebben en naar Oostenrijk gereisd zijn waar hij één dag later zou zijn toegekomen. Vanuit Oostenrijk zou betrokkene vervolgens per vrachtwagen verder gereisd zijn naar Duitsland waar hij één dag later zou zijn aangekomen. Eén dag na zijn aankomst zou betrokkene vanuit Duitsland per trein naar België gereisd zijn waar hij op 24.06.2015 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd, met name 16 jaar en vier maanden, het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht en nam betrokkene op 25.06.2015 onder haar hoede. De DVZ uitte op 25.06.2015 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 29.06.2015 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie gelegen te 1120 Neder-Over-Heembeek teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat op basis van het medisch onderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besloten kan worden, dat betrokkene op 29.06.2015 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Uit de conclusie van het medisch onderzoek van 29.06.2015 blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden door zich uit te geven als een niet-begeleide minderjarige terwijl uit de conclusie van het medisch onderzoek dd. 29.06.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene legde bij zijn gehoor op de DVZ van 27.07.2015 weliswaar een kopie van een Taskara (14177383) neer waarop vermeldt staat dat betrokkene 16 jaar oud is in 2015. Met betrekking tot deze Taskara dient echter te worden opgemerkt dat het een kopie van een Taskara betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit informatie waarover de DVZ beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd immers dat alle Afghaanse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, zowel originele als vervalste documenten. Het gegeven dat op de voorgelegde kopie van de Taskara (14177383) vermeldt staat dat betrokkene 16 jaar oud is in 2015, is daarenboven niet van die aard dat ze de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 29.06.2015 waaruit blijkt dat betrokkene op die datum een leeftijd had van 20,3 jaar met een standaardafwijking van een 2-tal jaar en waaruit blijkt dat betrokkene op 29.06.2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar in een ander daglicht kan plaatsen. Rekening houdende met de vaststelling dat betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag op 25.06.2015 verklaarde dat hij 16 jaar en vier maanden oud was op terwijl uit het de conclusies van het leeftijdsonderzoek van 29.06.2015 blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar en er aldus dient te worden vastgesteld dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden door zich uit te geven als een niet-begeleide minderjarige en door het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. De bovenstaande vaststellingen leggen dan ook een cruciale hypothese op het geloofwaardig karakter van het geheel van de verklaringen van betrokkene.

Met betrekking tot de resultaten uit het Eurodacverslag van 25.06.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene initieel door de Hongaarse autoriteiten genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming dient te worden opgemerkt dat betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 27.07.2015 verklaarde dat hij zich niet kan herinneren dat zijn vingerafdrukken ergens genomen werden of dat hij ergens asiel heeft aangevraagd. (DVZ, vraag 24). Betrokkene verklaarde echter bij zijn inschrijving als niet-begeleide minderjarige op 25.06.2015 bij de vraag naar zijn traject, interceptie en verblijf dat hij vanuit Servië naar Hongarije reisde en dat zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden en hij er vijf dagen in een opvangcentrum verbleef in een onbekende

stad (DVZ, fiche niet-begeleide minderjarige, 25.06.2015 – traject, interceptie, verblijf) en werd tijdens zijn gehoor op de DVZ van 27.07.2015 op deze verklaring gewezen. Betrokkene verklaarde daarop dat hij zich niets van kan herinneren dat hij dat gezegd zou hebben op de dag van zijn inschrijven en stelde dat zijn vingerafdrukken buiten in België nergens anders werden genomen en ook nergens anders asiel heeft aangevraagd. Met betrekking tot deze verklaringen dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene in de fiche voor niet-begeleide minderjarigen wel degelijk verklaard heeft dat zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden en dat hij er vijf dagen in een opvangcentrum verbleef. De verklaringen van betrokkene dat hij zich hier niets kan van herinneren zijn dan ook niet als aannemelijk te beschouwen. Zeker niet aangezien uit het Eurodacverslag van 25.06.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene initieel door de Hongaarse autoriteiten genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Statens en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij geen asiel heeft aangevraagd, dient daarenboven te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 25.06.2015, met name HU1330012598315 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem en dit nadat de vingerafdrukken van betrokkene voordien door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid werden geregistreerd ten gevolge een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Statens. De codering '1' na de landencode HU verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Hongarije of deze intentie in Hongarije niet kenbaar heeft gemaakt en hier niets van zou weten, is niet aannemelijk. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten.

Rekening houdende met de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 29.06.2015 waaruit blijkt dat betrokkene meerderjarig is en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 25.06.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd in eerste instantie in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Statens en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, werd voor betrokkene op 03.08.2015 een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Op 14.09.2015 werden de Hongaarse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 03.08.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Met betrekking tot deze tacit-agreement van 14.09.2015 dient te worden opgemerkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23.06.2015 de Dublin-Statens informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek geen expliciete weigering hebben verstuurd dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/EU/95 en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95 of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat

Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen, stelde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 27.07.2015 dat hij in Hongarije geen asiel heeft aangevraagd en dat hij dus zeker niet terug wil naar Hongarije en dat hij in Hongarije slecht behandeld werd door de politie en er door hen geslagen zou zijn (DVZ, vraag 06). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat hogerop reeds uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet dat de verklaringen betrokkene dat hij in Hongarije geen asiel heeft aangevraagd, niet aannemelijk is aangezien uit de codering in het Eurodacverslag van 25.06.2015, met name HU1330012598315 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem en dit nadat de vingerafdrukken van betrokkene voordien door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid werden geregistreerd ten gevolge een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Hongarije of deze intentie in Hongarije niet kenbaar heeft gemaakt en hier niets van zou weten, is niet aannemelijk. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat hij niet naar Hongarije wil omdat hij er geen asiel zou hebben aangevraagd is dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat hij in Hongarije slecht behandeld zou zijn door de politie en door hen geslagen zou zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaringen niet het minste begin van bewijs aanbrengt. Indien men dergelijke verklaringen aflegt maar er op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij hiervan concrete elementen en bewijzen aanbrengt en zich niet hult in vage verklaringen dat men door de politie in Hongarije niet goed behandeld zou zijn en dat men door de politie geslagen zijn. Uit het rapport van Amnesty International van juli 2015 (Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary") blijkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat betrokkene met betrekking tot zijn aankomst en verblijf in Hongarije verklaringen aflegt die dermate tegenstrijdig zijn dat er ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij het aannemelijke karakter van de verklaringen van betrokkene dat hij in Hongarije door de politie slecht behandeld zou zijn en geslagen. Zo stelde betrokkene in de fiche niet-begeleide minderjarige van 25.06.2015 dat zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden en dat hij vervolgens vijf dagen door bracht in een opvangcentrum in een onbekende stad (DVZ, fiche niet-begeleide minderjarige, 25.06.2015 – traject, interceptie, verblijf). Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 27.07.2015 werd betrokkene met deze verklaring geconfronteerd en stelde betrokkene dat hij zich hier niets van kan herinneren en dat zijn vingerafdrukken buiten België nergens werden genomen en dat hij nergens anders asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22 & 24). Betrokkene verklaarde tijdens hetzelfde gehoor eveneens dat hij vanuit Servië naar Hongarije reisde en dat hij in Hongarije gedurende vijf dagen in een huis werd ondergebracht door de smokkelaar die hem op dat moment vergezelde maar waar dit was stelde betrokkene niet te weten en betrokkene stelde nogmaals dat zijn vingerafdrukken niet genomen werden in Hongarije en dat hij er geen asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 39). De vaststelling dat betrokkene bij zijn registratie als niet-begeleide minderjarige op 25.06.2015 stelde dat hij zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden en dat hij er vijf dagen in een opvangcentrum verbleef en vervolgens de trein vanuit Hongarije naar Oostenrijk nam terwijl betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 27.07.2015 verklaarde dat zijn vingerafdrukken buiten België nergens anders werden genomen en verklaarde dat hij nadat hij vanuit Servië naar Hongarije reisde en vervolgens door de smokkelaar die hem vergezelde gedurende vijf dagen in een huis op een onbekende plaats zou zijn ondergebracht om vervolgens per vrachtwagen vanuit Hongarije naar Oostenrijk te reizen, is dermate tegenstrijdig van aard dat de geloofwaardigheid van het geheel van de verklaringen van betrokkene op cruciale wijze wordt ondermijnt. De vaststelling dat betrokkene zich in België bovendien heeft aangemeld als niet-begeleide minderjarige met een verklaarde leeftijd van 16 jaar en vier maanden terwijl uit het leeftijdsonderzoek van 29.06.2015 blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar en betrokkene de Belgische autoriteiten dan ook doelbewust heeft trachten te misleiden door zich voor te doen als niet-begeleide minderjarige ondermijnt verder het aannemelijk karakter van de verklaringen van betrokkene. Gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag mag er van de asielzoeker op zijn minst verwacht worden dat hij coherente en correcte verklaringen aflegt tegenover de bevoegde autoriteiten die zijn asielverzoek registreren hetgeen bij betrokkene geenszins het geval is. Met betrekking tot de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille

van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze niet gerechtvaardigd zijn. Met betrekking tot het gegeven dat Hongarije momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 01.11.2015; last updated 01.12.2015; ECRI, "Rapport de L'ECRI sur la Hongrie – 5ième cycle de monitoring", publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary", information note, 07.08.2015; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015; Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary". July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 July 2015 (www.unhcr.org/559641846), EASO, "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015; Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers. Verder dient wat betreft het rapport van Amnesty International van juli 2015 (Amnesty International "Europe's Borderlands:

Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary) te worden opgemerkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Met betrekking tot de meest recente publicaties van het HCC, met name "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary (HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary", information note, 07.08.215) en « No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary" (HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015) dient te worden opgemerkt dat deze nota's gaan over de wetswijzigingen die vanaf 01.08.2015 zijn ingegaan waardoor het mogelijk wordt om gemaakt om een lijst van veilige derde landen en veilige landen van herkomst op te stellen en over de wetswijzigingen die nog in de pijplijn zitten en dat het HHC over een aantal aspecten van deze wijzigingen haar bezorgdheid uit en haar standpunt meedeelt. Echter, wat deze nota's betreft, is de DVZ niet vaan oordeel dat de situatie in Hongarije dusdanig gewijzigd is dat er momenteel sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdacht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot de publicatie van het UNCHR van 03.07.2015 (UNHCR urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 july 2015 (www.unhcr.org/559641846) dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in deze mededeling stelt dat ze zeer bezorgd is over een aantal voorstellen om de asielwetgeving in Hongarije aan te passen en waarbij het UNHCR de Hongaarse autoriteiten vraagt om het asielsysteem niet overhaast aan te passen en zich daarbij eveneens te houden aan de geldende Europese en internationale regels. Het UNHCR stelt in deze mededeling geenszins dat ze tegen de wetswijzigingen zijn maar wel dat de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd wordt bij het aanpassen van de wetgeving. Wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse grens ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord op basis van art. 18§1b in het kader van de Tacit-Agreement van 14.09.2015 en rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd, zelfs niet laattijdig, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. Het mag dan ook voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoont dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd en er dan ook dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een navolgende (subsequent)/meervoudige asielaanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde "Description of the Hungarian asylum system" van 18.05.2015. Hierin wordt namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subsequent) aanvraag , met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als personen die een

meervoudige of navolgende aanvraag indienen hetgeen overeenkomt met de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielprocedure terechtkomen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan. Uit het rapport van EASO blijkt dat hetzelfde geldt voor personen waarbij de asielprocedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn en dat deze personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die vervolgens in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielverzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielverzoek hetgeen in het kader van de Dublin-III-Verordening verwijst naar de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend (subsequent) verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015, p. 5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en gesteld dat personen waarvan de procedure stopgezet of beëindigd werd ten gevolge van hun verdwijning uit Hongarije en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Hongarije door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als eerste aanvragen in plaats van beschouwd te worden als "navolgende" (subsequent)/meervoudige aanvragen (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, p. 34). Daar waar het rapport oproept om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te onthouden van het overzetten van personen die mogelijk het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overweging name van hun asielverzoek omdat het een navolgende of meervoudige aanvraag betreft omdat de eerste aanvraag op basis van een inhoudelijke beoordeling van het asielverzoek definitief werd afgewezen en ze zich bij hun navolgende aanvraag beroepen op elementen die reeds in de eerste aanvraag beoordeeld werden en er dus eventueel een risico zou bestaan dat ze mogelijk worden verwijderd naar Servië of een derde land, dient te worden opgemerkt dat dit inzake betrokkene niet het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b naar aanleiding van de Tacit-Agreement van 14.09.2015 en de Hongaarse autoriteiten geen weigering gegeven hebben, zelfs niet laattijdig waarin ze stellen dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1c of 18§1d en niet op art. 18§1b zoals gevraagd in het initiële terugnameverzoek van 03.08.2015, dient dan ook te worden vastgesteld dat Hongarije betrokkene terugneemt op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Wat betreft het rapport van Human Rights Watch (verder: HRW) getiteld "Hungary: Abysmal Conditions in Border Detention. Ensure Adequate Access to Food, Water, Medical Care" van 11.09.2015 dient te worden opgemerkt dat deze publicatie betrekking heeft op migranten en asielzoekers die worden vastgehouden in twee detentiecentra aan de Servische grens omdat ze via diezelfde Servische grens Hongarije trachten binnen te komen en heeft betrekking op de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 het risico lopen om in deze centra terecht te komen. Het desbetreffende rapport van HRW vermeldt bovendien niets over personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en handelt over de twee detentiecentra in Rozske aan de Hongaars-Servische grens en de nieuwe procedure aan de Hongaars-Servische grens. Het desbetreffende rapport van HRW heeft, hoewel recent van aard, dan ook geen uitstaans met de situatie van betrokkene aangezien het een overdracht aan Hongarije betreft op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en de Hongaarse autoriteiten eveneens bevestigd hebben dat het asielverzoek van betrokkene nog niet inhoudelijk werd behandeld. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Wat betreft de toepassing en uitvoering van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin-Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eerder welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S, versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/EU/95 en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/EU/95 of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/EU/95 of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden

blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat uit het leeftijdsonderzoek van 29.06.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België of Europa eveneens dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat zijn ouders samen met de smokkelaar besloten hebben om hem naar België te sturen (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen specifieke reden opgeeft om precies in België asiel aan te vragen aangezien zijn ouders en de smokkelaar onderling hadden afgesproken om hem naar België brengen. Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het volgen van de ouders van betrokkene en de smokkelaar in hun keuze of het volgen van betrokkene in diens keuzen van het land waar betrokkene asiel zou moeten vragen of wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of diens ouders en smokkelaar, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 27.07.2015 dat hij in goede gezondheid is (DVZ, vraag 36). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 25§1, art. 25§2 en 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3) tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Hongarije waar hij aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest (4).”

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij geboren te zijn op 28 februari 1999, maar legt hier geen begin van bewijs voor.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de Dienst voogdij op 29 juni 2015 een medisch onderzoek liet uitvoeren door het militair koninklijk hospitaal koningin Astrid teneinde na te gaan of de

verzoekende partij al dan niet jonger was dan 18 jaar. In de conclusie van het medisch onderzoek wordt uiteengezet dat op basis van het medisch onderzoek met een redelijke wetenschappelijk zekerheid besloten dient te worden dat de verzoekende partij meer dan achttien jaar oud is waarbij betrokkene op 29 juni 2015 een leeftijd had van 20,3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. In de bestreden beslissing wordt dan uiteengezet dat de verzoekende partij bijgevolg niet beschouwd wordt als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling en dat de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij werd beëindigd. Deze conclusie van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij.

Bijgevolg gaat de Raad bij de behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid uit van het gegeven dat de verzoekende partij meerderjarig is.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 Verwijzend naar artikel 3.2 van Verordening [EG] Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend stelt verzoekende partij in wat kan worden aanzien als een eerste middel, dat “een lidstaat die volgens de criteria van hoofdstuk III van deze verordening niet verantwoordelijk is, op grond van deze bepaling een asielverzoek kan behandelen, ook al zijn er geen omstandigheden die de toepassing van de humanitaire clause van artikel 15 van deze verordening rechtvaardigen. Hiervoor is

niet vereist dat de krachtens deze criteria verantwoordelijke lidstaat niet heeft geantwoord op een verzoek tot terugname van de betrokken asielzoeker. (HvJ (4e k.) nr. C-528/11, 30 mei 2013 (Halaf / Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerskia save))”.

3.3.2.2. In een tweede middel acht verzoekende partij volgende bepalingen geschonden:

- “- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);*
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;*
- Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten ;*
- Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het verbod van willekeur”.*

3.3.2.3. Hij vervolgt: *“In voorliggend geval is de bestreden beslissing alvorens de overdracht aan Hongarije te vragen niet nagegaan of er gronden aanwezig zijn om de soevereiniteitsclausule toe te passen en heeft zij zich niet de vraag gesteld of België in de absolute onmogelijkheid is de asielaanvraag te behandelen. Zij heeft niet afdoende gemotiveerd waarom zij geen toepassing gemaakt heeft van de soevereiniteitsclausule. De bestreden beslissing heeft immers geen rekening gehouden met de actuele vluchtelingenpolitiek in Hongarije.*

3.3.2.4. In zijn verzoekschrift voert de verzoekende partij onder meer aan dat Hongarije Servië op een lijst van veilig derde landen heeft geplaatst en dat uit rapporten blijkt dat het principe van veilig derde land ook toegepast worden op Dublinterugkeerders die Hongarije via Servië binnen zijn gekomen. Ze wijst erop dat zij Hongarije via Servië binnengekomen is. Bijgevolg vreest ze dat ze door Hongarije aan Servië zal worden overgedragen. Voorts stelt ze dat asielzoekers in Servië wel degelijk worden blootgesteld aan een ernstig risico op schending van de mensenrechten. Haar betoog onderbouwt ze door te verwijzen naar verschillende rapporten en naar rechtspraak. Ze concludeert dat de Belgische staat op de hoogte diende te zijn van de bovenvermelde praktijken en dat de verwerende partij niet kan stellen dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Hongaarse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

3.3.2.5. Voorts licht verzoekende partij als volgt toe: *“Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.*

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385). Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet- EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385). Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat- vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervaardigd in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (ERHM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

3.3.2.6. Verzoeker wijst voorts op artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten "Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg":

"Dat uit het Eurodacverslag dd. 25/06/2015 een asielaanvraag van verzoeker in Hongarije blijkt, dit buiten zijn weten om. Dat er bijgevolg moet worden aangenomen dat de asielpcedure van verzoeker hangende was op het moment van zijn vertrek uit Hongarije.

Dat bijgevolg de mogelijkheid bestaat dat het asieldossier van verzoeker reeds volledig is afgesloten in Hongarije en dat verzoeker niet de nodige procedurele of niet- procedurele stappen kon ondernemen tijdens de behandeling van diens asioldossier.

Uit het AIDA-rapport Hongarije blijkt:

Als een persoon Hongarije verlaten heeft nadat haar asielaanvraag verworpen werd en de persoon geen beroep instelde, wordt de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening toegepast maar alleen als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om een beroep in te dienen. De OIN beschouwt een beslissing als definitief als de beroepstermijn verstreken is en zal de aanvrager geen mogelijkheid geven om een beroep te initiëren ondanks het verlopen van de termijn (strijdig met de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening). Dit is vooral problematisch in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid en de persoon hiervan aldus niet op de hoogte was en geen beroep kon instellen. Dergelijke terugkeerders zullen een navolgende aanvraag moeten indienen en zij zullen geen recht hebben op opvangmogelijkheden. Meer nog, in het geval hun navolgende aanvraag niet wordt verdergezet of verworpen worden, heeft de beroepsprocedure hiertegen geen schorsende werking ten aanzien van hun verwijdering van het land.

Als een asielzoeker een aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of geschreven) en de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden, leidt gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch tot de schorsing van de terugkeer. Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetten van de procédure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refolement niet van toepassing was.

Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Hongaarse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht. Artikel 18 [2] van de Dublin III-Verordening wordt niet correct toepast." Verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad en rapporten van (European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : Hungary, February 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5506a4eb4.html>;

Verzoeker merkt nog op dat met betrekking tot Dublin-overdrachten naar Hongarije, dit land had aangegeven geen asielzoekers meer terug te nemen die door andere Europese landen worden teruggestuurd in het kader van de Dublin III-Verordening:

"(cfr. <http://www.nrc.nl/nieuws/2015/06/23/honpariie-neemt-peen-asielzoekers-teruq-europese-commissie-eist- uitleg/>)

Er stelt zich in het bijzonder een probleem inzake het non refolement met betrekking töt dublinterugkeerders/terugkerende asielzoekers zoals verzoeker die Servie hebben doorkruist alvorens in Hongarije aan te komen. Het hierna geciteerde rapport stelt het volgende (European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : Hungary, December 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/56652db64.html>);

Especially problematic will be the case of returned asylum seekers who have crossed Serbia before arriving in Hungary. In case they will have to submit a subsequent application, their application will be likely declared inadmissible based on an application of the "safe third country" notion, without the possibility for these persons to be heard beforehand. Since there is no effective remedy against the unlawful decision of the OIN, such transfers to Hungary are exposing applicants to a real risk of chain déportation to Serbia, which may trigger a practice of indirect refoulement (see section on Safe Country Concepts).

Given that the list of safe third countries entered into force on 1 August 2015, the "safe third country" rule should only apply to asylum applicants who had entered the territory of Hungary after that date. However, the OIN stated that the notion of safe third country would apply to persons currently returning under the Dublin III Régulation, including those who had entered Hungary prior to 1 August 2015. The OIN argued that, since the légal provision establishing the safe third country concept had already existed in the Asylum Act, and the national list was aimed at facilitating the work of the OIN, the notion can be applied to old cases as well as new ones.³⁶ The HHC witnessed several such cases." (zie p. 24 van het rapport).

De Hongaarse asielwet leest als volgt "An application [for international protection] is inadmissible where...for the applicant, there is a third country qualifying as a safe third country for him/her." (Section 51(2)(e) of the Asylum Law, as amended by Article 34 of the Amendment.)

"The application may be declared inadmissible under paragraph (.2)e only where the applicant a) stayed in a safe third country, and s/he would have the opportunity to apply for effective protection... in that country; b) travelled through the territory of that third country and s/he would have the opportunity to apply for effective protection... in that country;

c) has relatives in that country and is entitled to enter the territory of the country; or d) the safe third country requests the extradition of the person seeking recognition." (Section 51(4) of the Asylum Law, as amended by Article 34 of the Amendment.)" (zie Amnesty International rapport 15 september 2015)".

Hij vervolgt:

"Uit het bovenstaande volgt dus dat verzoeker (in geval België hem naar Hongarije verwijst) die vooraleer Hongarije te zijn binnengekomen Servië heeft doorkruist, aan refoulement zal worden blootgesteld, zonder dat zijn asielaanvraag zal worden onderzocht, zijn aanvraag onontvankelijk zal worden bevonden zonder hiertegen een effectief rechtsmiddel te kunnen aanwenden en uit Hongarije zal worden uitgewezen.

Over Servië dient daarenboven te worden opgemerkt dat " In July 2015, Hungary amended its asylum legislation in various aspects and adopted a National List of Safe third Countries, 130 which are the following:

EU Member States

EU candidate countries, except Turkey

Member States of the European Economic Area

US States that do not have the death penalty

Switzerland

Bosnia-Herzegovina

Kosovo

Canada

Australia

New Zealand.

The list includes amongst others Serbia. However, in August 2012, UNHCR has said that it "recommends that Serbia not be considered a safe third country of asylum, and that countries therefore refrain from sending asylum-seekers back to Serbia on this basis", a position it maintains still today.¹³¹ Moreover, the designation as a safe third country contradicts the guidelines of the Hungarian Supreme Court and the evidence provided by the reports of the HHC¹³² and Amnesty International.¹³³ Currently there is no other EU Member State that regards Serbia as a safe third country for asylum seekers" (zie p. 44 van het hierboven vermeld rapport).

Gelet ook op : Human Rights Watch, Hungary: Locked Up for Seeking Asylum, 1 December 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/566a8a684.html>;

Faced with large numbers of asylum seekers and migrants, the Hungarian government changed its immigration and criminal law in July and September in ways that effectively deny asylum seekers access to protection. The changes make it a crime, punishable by up to eight years in prison, to enter the country except at official crossing points, and declared Serbia a safe third country, with those entering via Serbia liable to summary return there. Criminal convictions are accompanied by one- to three-year re-entry bans to Hungary that the Hungarian Office of Immigration and Nationality may designate as applying to the entire European Union.

Human Rights Watch encountered several asylum seekers who said they had been returned to Hungary from Austria, Germany, and Slovakia under the Dublin III Régulation, which allows an EU country to return most asylum seekers to the first EU country to which they arrived. This is despite the lack of meaningful access to asylum under Hungary's abusive border regime and its routine detention of asylum seekers, including vulnerable people, in poor conditions.

EU member states should refrain from returning any asylum seekers to Hungary until it reforms its laws and practices to ensure meaningful access to asylum, ends unjustified detention of asylum seekers, establishes age assessment procedures that comply with international human rights standards and procedures to protect vulnerable groups, and provides adequate conditions for asylum seekers as they wait for their application to be determined.

Uit al het bovenstaande volgt dat de stelling van de bestreden beslissing volgens dewelke de asielaanvraag van verzoeker in Hongarije zal worden behandeld volgens de EU-standaarden zonder schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en verzoeker niet aan Servië zal worden overgedragen, verkeerd gemotiveerd is en niet wettig verantwoord is.

In het licht van de actuele asielpolitiek in Hongarije kan bovendien worden aangenomen dat verzoeker een groot risico loopt om de facto gerepatriëerd te worden naar Afghanistan.

Immers blijkt uit verscheidene rapporten dat er in de praktijk slechts een klein percentage van Afghaanse asielzoekers ook effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend”.

3.3.2.7. De verwerende partij repliceert als volgt op de verzoekende partij:

“Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3.2 van de Dublin II-Verordening, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 10 van de Dublin III-Verordening.

Hij betoogt dat alvorens de beslissing genomen werd, niet werd nagegaan of er gronden aanwezig zijn om de soevereiniteitsclausule toe te passen en werd de vraag niet gesteld of België in de absolute onmogelijkheid is om de asielaanvraag niet zelf te behandelen. De verwerende partij zou niet afdoende gemotiveerd hebben waarom zij geen toepassing heeft gemaakt van de soevereiniteitsclausule. Hij stelt dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de actuele vluchtelingenpolitiek in Hongarije.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker in het kader van zijn eerste middel hoofdzakelijk een theoretisch betoog voert omtrent bepalingen uit de Dublin II-Verordening die evenwel vervangen werd door de Dublin III-Verordening, zodat zij niet meer van kracht is.

Een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing toont bovendien aan dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de actuele situatie in Hongarije zoals die blijkt uit de recentste internationale gezaghebbende rapporten.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog in het kader van zijn eerste middel niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct heeft beoordeeld. Verzoeker toont ter zake evenmin een kennelijke wanverhouding aan tussen de overwegingen en het dispositief van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet ernstig.

Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 EVRM, de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie, dat een overdracht naar de bij toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat, slechts strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wanneer de Lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin III-Verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat strijdig zijn met die bepaling.

Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin III-criteria verantwoordelijke lidstaat heeft een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel,

dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt uitdrukkelijk:

“Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C 411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.” (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken C 411/10 en C 493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85)

Het EHRM oordeelt vaststaand in dezelfde zin dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM.

Hierbij richt het EHRM zich op de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De loutere omstandigheid dat diplomatieke waarborgen worden geboden tussen verdragsluitende Staten, stelt de Staten hierbij niet vrij van hun verantwoordelijkheid om op de eerbiediging van de grondrechten toe te zien.

Een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land leidt echter op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het loutere gegeven dat een persoon dient terug te keren naar een land waar zijn economische positie slechter zal zijn dan in de verwijderende Staat niet volstaat om de hoge drempel vereist voor de uitwerking van artikel 3 EVRM te evenaren. Artikel 3 EVRM kan niet zodanig worden geïnterpreteerd dat het een verplichting zou inhouden voor de Lidstaten om iedereen binnen hun rechtsgebied van huisvesting te voorzien. Noch omvat die verdragsbepaling een algemene verplichting om vluchtelingen financiële ondersteuning te geven teneinde hen in staat te stellen om een bepaalde levensstandaard te behouden.

Vreemdelingen die het voorwerp vormen van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen rechten laten gelden om op het grondgebied te verblijven om te blijven genieten van medische, sociale of andere vormen van bijstand of diensten.

Bij afwezigheid van uitzonderlijke en dwingende redenen van humanitaire aard die zich tegen een overdracht of verwijdering verzetten, is het feit dat de materiële en sociale leefomstandigheden aanzienlijk zouden verminderen op zich niet voldoende om te leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.

Wanneer de bronnen waarover men beschikt een algemene situatie beschrijven, moeten de specifieke beweringen van een verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is. De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van haar individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort. In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Hongarije worden overgedragen. Verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten:

- Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 01.11.2015, last updated 01.12.2015;
- ECRI, "Rapport de L'ECRI sur la Hongrie – 5ième cycle de monitoring", publicatie 09.06.2015;
- Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012;
- UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012;
- Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012;
- UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR;
- BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013;
- Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015;
- Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014;
- Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013;
- Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014;
- Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013;
- HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise access to protection in Hungary", information note, 07.08.2015;
- HCC, "No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015;
- Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary". July 2015;
- UNHCR, "urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 juli 2015 (www.unhcr.org/559641846);

- EASO, "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015;
- Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015.

Verwerende partij oordeelde dat uit die gezaghebbende rapporten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Hongarije worden overgedragen automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, alsook met de actuele situatie in Hongarije.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de overwegingen omtrent de algemene situatie van asielzoekers in Hongarije en zijn persoonlijke situatie kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Behoudens het feit dat arresten van de Raad, gelet op de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben, gaat verzoeker met het door hem geciteerd passage (p. 11 verzoekschrift) uit dat arrest voorbij aan volgende overwegingen uit de bestreden beslissing:

"Wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse grens ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord op basis van art. 18§1b in het kader van de Tacit-Agreement van 14.09.2015 en rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd, zelfs niet laattijdig, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. Het mag dan ook voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoonde dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd en er dan ook dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een navolgende (subsequent)/meervoudige asielaanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde "Description of the Hungarian asylum system" van 18.05.2015. Hierin wordt namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subsequent) aanvraag, met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een

eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als personen die een meervoudige of navolgende aanvraag indienen hetgeen overeenkomt met de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielpcedure terecht komen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan. Uit het rapport van EASO blijkt dat hetzelfde geldt voor personen waarbij de asielpcedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn en dat deze personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die vervolgens in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielerzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielerzoek hetgeen in het kader van de Dublin-III-Verordening verwijst naar de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend (subsequent) verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015, p. 5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en gesteld dat personen waarvan de procedure stopgezet of beëindigd werd ten gevolge van hun verdwijning uit Hongarije en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Hongarije door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als eerste aanvragen in plaats van beschouwd te worden als "navolgende" (subsequent)/meervoudige aanvragen (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, p. 34). Daar waar het rapport oproept om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te onthouden van het overzetten van personen die mogelijks het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overweging name van hun asielerzoek omdat het een navolgende of meervoudige aanvraag betreft omdat de eerste aanvraag op basis van een inhoudelijke beoordeling van het asielerzoek definitief werd afgewezen en ze zich bij hun navolgende aanvraag beroepen op elementen die reeds in de eerste aanvraag beoordeeld werden en er dus eventueel een risico zou bestaan dat ze mogelijks worden verwijderd naar Servië of een derde land, dient te worden opgemerkt dat dit inzake betrokkene niet het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b naar aanleiding van de Tacit-Agreement van 14.09.2015 en de Hongaarse autoriteiten geen weigering gegeven hebben, zelfs niet laattijdig waarin ze stellen dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1c of 18§1d en niet op art. 18§1b zoals gevraagd in het initiële terugnameverzoek van 03.08.2015, dient dan ook te worden vastgesteld dat Hongarije betrokkene terugneemt op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielerzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielerzoek inhoudelijk zal worden behandeld. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Wat betreft het rapport van Human Rights Watch (verder: HRW) getiteld "Hungary: Abysmal Conditions in Border Detention. Ensure Adequate Access to Food, Water, Medical Care" van 11.09.2015 dient te worden opgemerkt dat deze publicatie betrekking heeft op migranten en asielzoekers die worden vastgehouden in twee detentiecentra aan de Servische grens omdat ze via diezelfde Servische grens Hongarije trachten binnen te komen en heeft betrekking op de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat

asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 het risico lopen om in deze centra terecht te komen. Het desbetreffende rapport van HRW vermeldt bovendien niets over personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en handelt over de twee detentiecentra in Rozske aan de Hongaars-Servische grens en de nieuwe procedure aan de Hongaars-Servische grens. Het desbetreffende rapport van HRW heeft, hoewel recent van aard, dan ook geen uitstaans met de situatie van betrokkene aangezien het een overdracht aan Hongarije betreft op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en de Hongaarse autoriteiten eveneens bevestigd hebben dat het asielverzoek van betrokkene nog niet inhoudelijk werd behandeld. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Wat betreft de toepassing en uitvoering van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin-Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd.”

Uit voormelde overwegingen die steunen op de daarin aangehaalde rapporten blijkt duidelijk dat er in hoofde van verzoeker geen sprake zal zijn van een meervoudige of navolgende asielaanvraag en dat zijn asielaanvraag inhoudelijk zal worden behandeld. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormeld arrest van de Raad.

Uit voormelde overwegingen, blijkt tevens dat rekening werd gehouden met wetswijzigingen die in Hongarije werden doorgevoerd en verduidelijkt dat het om uitgeprocedeerde asielzoekers gaat die eventueel aan Servië worden overgedragen indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen. Deze vaststelling vindt steun in de door verzoeker aangehaalde passages uit het ECRE-rapport van december 2015 daar waar gesproken wordt van teruggekeerde asielzoekers die een “subsequent application” indienen, hetgeen in casu niet het geval is. Om voormelde redenen, faalt het betoog van verzoeker omtrent het risico op refoulement naar Servië zonder inhoudelijke beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker somt in zijn verzoekschrift een aantal risico's op waaraan hij dreigt te worden blootgesteld in Hongarije en verwijst dienaangaande naar verscheidene webpagina's. Het louter aanhalen van webpagina's zonder ter zake de passages aan te geven waarop zijn betoog steunt of de pagina's te vermelden, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in Duitsland een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt niet aan verwerende partij toe om te gissen op welke passages van die rapporten verzoeker zijn betoog steunt. Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan de Duitse autoriteiten een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Behoudens het feit dat verzoeker zich niet dienstig op artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG, bij gebrek aan directe werking, dient te worden opgemerkt dat hij met zijn betoog geen schending aantoonde van die bepaling.

Waar verzoeker een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aanvoert, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat

verzoeker op 27 juli 2015 werd gehoord, met bijstand van een tolk waarvan hij verklaarde die goed te begrijpen. Verzoeker heeft aldus op een nuttige wijze voor zijn belangen kunnen opkomen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Het tweede middel is niet ernstig”.

3.3.2.8. Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materieel motiveringsbeginsel wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.9. De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.10. Nu thans een verwijderingsmaatregel voorligt in het kader van een door de verzoekende partij ingediende asielaanvraag en de gemachtigde heeft besloten dat voor de behandeling van deze asielaanvraag niet de Belgische maar de Hongaarse asielinstanties verantwoordelijk zijn en nu tevens wordt meegedeeld dat de verzoekende partij zal worden teruggedleid naar Hongarije, kan het gewicht van deze verwijderingsmaatregel in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming niet worden veronachtzaamd. Ook Dublinoverdrachten kunnen immers een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland).

Zodoende dient *prima facie* te worden onderzocht of de bestreden akte, die inhoudt dat de verzoekende partij wordt overgedragen aan Hongarije in het kader van de criteria van de Dublin III-Verordening, steunt op de juiste feitelijke gegevens, of de verwerende partij die correct heeft beoordeeld en of de verwerende partij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen in het licht van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.11. In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij aan de hand van recente rapporten, artikelen en rechtspraak de motieven van de bestreden beslissing dat haar aanvraag sowieso in Hongarije ten gronde zal onderzocht worden en gaat ze in het concept van veilig derde land met betrekking tot Servië. In dit verband verwijst de verzoekende partij onder meer naar "Country report: Hungary", AIDA, November 2015 (hierna het AIDA-rapport van november 2015), ECRE, Crossing Boundaries, October 2015 (hierna het ECRE-rapport van oktober 2015), het bericht van 7 augustus

2015 van het Hungarian Helsinki Committee "Changes to Hungarian asylum law jeopardise access to protection in Hungary." (hierna: het bericht van 7 augustus 2015 van het HHC). Voormelde rapporten bevinden zich ook in het administratief dossier en in de bestreden beslissing wordt ernaar verwezen.

3.3.2.12. Er wordt niet ontkend dat de verzoekende partij daadwerkelijk Hongarije via de Servische grens betreden heeft. De Belgische overheid heeft verzoekers verklaringen op dit punt aan de Hongaarse autoriteiten bekendgemaakt.

3.3.2.13. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de mening is toegedaan dat de asielaanvraag, na de terugname, zal worden verder gezet en dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij er inhoudelijk zal worden behandeld. Bijgevolg meent de verwerende partij dat de aanvraag van de verzoekende partij niet meer onontvankelijk kan verklaard worden. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent uitdrukkelijk gesteld dat: *"Het mag dan ook voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoont dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielerzoek zal uitgevoerd en er dan ook dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een navolgende (subsequent)/meervoudige asielaanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde "Description of the Hungarian asylum system" van 18.05.2015. Hierin wordt namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subsequent) aanvraag, met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als personen die een meervoudige of navolgende aanvraag indienen hetgeen overeenkomt met de bepalingen in art. 18§1 d van de Dublin-III-Verordening. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielerprocedure terecht komen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan. Uit het rapport van EASO blijkt dat hetzelfde geldt voor personen waarbij de asielerprocedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn en dat deze personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die vervolgens in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielerzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielerzoek hetgeen in het kader van de Dublin-III-Verordening verwijst naar de bepalingen in art. 18§1 d van de Dublin-III-Verordening. Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1 b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend (subsequent) verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015, p. 5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en gesteld dat personen waarvan de procedure stopgezet of beëindigd werd ten gevolge van hun verdwijning uit Hongarije en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Hongarije door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als eerste aanvragen in plaats van beschouwd te worden als "navolgende" (subsequent)/meervoudige aanvragen (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, p. 34). Daar waar het rapport oproept om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te onthouden van het overzetten van personen die mogelijks het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overweging name van hun asielerzoek omdat het een navolgende of meervoudige aanvraag betreft omdat de eerste aanvraag op basis van een inhoudelijke beoordeling van het asielerzoek definitief werd afgewezen en ze zich bij hun navolgende aanvraag beroepen op elementen die reeds in de eerste aanvraag beoordeeld werden en er dus eventueel een risico zou bestaan dat ze mogelijks worden verwijderd naar Servië of een derde land, dient te worden opgemerkt dat dit inzake betrokkene niet het*

geval is gezien het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18§1 b naar aanleiding van de Tacit-Agreement van 14.09.2015 en de Hongaarse autoriteiten geen weigering gegeven hebben, zelfs niet laattijdig waarin ze stellen dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1c of 18§1 d en niet op art. 18§1 b zoals gevraagd in het initiële terugnameverzoek van 03.08.2015, dient dan ook te worden vastgesteld dat Hongarije betrokkene terugneemt op basis van art. 18§1 b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. [...] Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is.”

3.3.2.14. *In casu* dient nagegaan te worden of het standpunt van de verwerende partij in overstemming is met de stukken van het dossier, nu de verzoekende partij een vrees uit dat haar aanvraag onontvankelijk verklaard wordt daar Servië volgens Hongarije een veilig derde land is en dat haar asielaanvraag bijgevolg niet ten gronde zal worden onderzocht. In haar verzoekschrift formuleert ze ook bemerkings met betrekking tot de asielprocedure in Servië. Ze vreest dat ze bijgevolg het voorwerp kan uitmaken van (indirect) refoulement naar Afghanistan.

3.3.2.15. Uit de bladzijden 35-36 van het ECRE-rapport getiteld “Crossing Boundaries, October 2015” blijkt dat sinds 1 augustus 2015 het concept veilig derde land wordt toegepast op personen die Hongarije binnenkomen. *In casu*, is de verzoekende partij een eerste keer Hongarije binnengekomen in mei 2015 daar haar vingerafdrukken dan in Hongarije werden genomen op 28 en op 29 mei 2015 aan de Servische grens. Sinds 24 juni 2015 verblijft de verzoekende partij in België. Bijgevolg kan men redelijkerwijze verwachten dat deze bepaling niet meer van toepassing zou zijn op de verzoekende partij in haar hoedanigheid van asielzoeker. Echter blijkt uit het ECRE-rapport getiteld “Crossing Boundaries, October 2015” dat het office of Immigration and Nationality (hierna: OIN) verklaard heeft dat het concept van een veilig derde land ook toegepast wordt op Dublin-terugkeerders aan Hongarije na 1 augustus 2015 worden overgedragen. Het OIN verantwoordt dit op basis van het gegeven dat het wettelijk kader omtrent veilig derde landen reeds bestond en dat de lijst er enkel gekomen is om het werk van het OIN te vergemakkelijken. Bijgevolg kan de bepaling van Servië als veilig derde land retroactief gebruikt worden. In deze context kan een aanvraag om internationale bescherming na de overdracht toch nog onontvankelijk verklaard worden. In voormeld rapport wordt ook een voorbeeld gegeven van een Afghaanse asielzoeker die in april een asielaanvraag in Hongarije heeft ingediend en op 17 september 2015 door Zwitserland aan Hongarije werd overgedragen op grond van de Dublin-regelgeving. De aanvraag van de betrokken Afghaanse asielzoeker werd verworpen op grond van de bepaling van “*veilig derde land van herkomst*”. Een element dat zou kunnen verhinderen dat een persoon naar Servië als veilig derde land wordt overgedragen, is het gegeven dat de aanvraag voor readmission ingediend wordt een jaar nadat de betrokken persoon Servië binnengekomen is. *In casu* is dit niet het geval.

3.3.2.16. In het AIDA-rapport van november 2015 (up-to-date tot 1 november 2015), waarnaar in de bestreden beslissing eveneens verwezen wordt en beweerd wordt dat het up-to-date is tot 1 december 2015, is er een gans hoofdstuk gewijd aan de Dublin-procedure. Voormeld rapport bevindt zich ook in het administratief dossier. In dit rapport (bladzijde 24) worden de bevindingen opgenomen in het ECRE, Crossing Boundaries van oktober 2015 herhaald. Het AIDA-rapport van november 2015 stelt tevens dat de Hongaarse autoriteiten ten laatste binnen 15 kalenderdagen dienen te beslissen over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag, bijgevolg over de toepassing van het concept veilig derde land, en dat deze termijn niet verlengd kan worden. Het rapport vervolgt dat in de praktijk, door de grote toestroom van asielzoekers in 2014 en 2015 deze termijn niet gehaald werd en dat dit onderzoek enkele weken langer duurt. Sinds dat er hekken zijn aan de Servische en Kroatische grens worden de termijnen opnieuw gerespecteerd. Ook preciseert het AIDA-rapport van november 2015 dat er niet langer een afzonderlijke ontvankelijkheidsprocedure in Hongarije bestaat. Met betrekking tot de hangende asielaanvraag van de verzoekende partij in Hongarije bevat het administratief dossier geen concrete

informatie. *In casu*, is de verzoekende partij Hongarije via Servië binnengekomen op het moment dat er een grote toestroom van asielzoekers was en is het niet duidelijk of het ontvankelijkheidsonderzoek van de asielaanvraag van de verzoekende partij in Hongarije reeds afgerond is. Gelet op het gegeven dat in het AIDA-rapport van november 2015 vermeld wordt dat in principe dit ontvankelijkheidsonderzoek binnen de vijftien kalenderdagen dient te gebeuren, maar in de praktijk blijkt dat het onderzoek langer duurt alhoewel dit wettelijk niet toegestaan is volgens de vigerende Hongaarse wetgeving en dat het OIN verklaard heeft dat ze het concept van veilig derde land ook toepast op Dublin-terugkeerders waarbij er geen onderscheid gemaakt wordt tussen hangende asielaanvragen en daaropvolgende asielaanvraag, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier *prima facie* niet dat de asielaanvraag van de verzoekende partij in Hongarije niet meer onontvankelijk kan verklaard worden. In dit verband verwijst de bestreden beslissing nog naar EASO-rapport, met name EASO, "Description of the Hungarian asylum system" van 18 mei 2015. Uit voormeld rapport leidt de verwerende partij af dat een persoon die onder Dublin-III terugkeert naar Hongarije en wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft gekregen opnieuw in de gewone asielprocedure terecht komt zodat een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag gemaakt wordt. De Raad wijst erop dat voormeld rapport dateert van voor de wetwijzigingen die in augustus 2015 in werking getreden zijn. Sindsdien is de asielprocedure in Hongarije gewijzigd. Het is in dit opzicht belangrijk dat de Hongaarse asielprocedure geen onderscheid meer maakt tussen een ontvankelijkheidsprocedure (preliminary assessment) en een ten gronde procedure (detailed assessment). Voorheen kon in de ontvankelijkheidsprocedure (preliminary assessment) de asielaanvraag als onontvankelijk, niet-voortgezet of kennelijk onredelijk verworpen worden. Vanaf het moment dat de wetwijzigingen op 1 augustus 2015 in werking getreden zijn telt Hongarije één procedure. De ontvankelijkheidsprocedure en de procedure ten gronde werden samengevoegd tot één procedure. Dit blijkt wederom uit het AIDA-rapport van november 2015, met name uit de bladzijden 11 (a single procedure; vrije vertaling: eenvormige procedure) , 14 (the normal procedure is no longer divided into an admissibility and an in-merit phase; vrije vertaling: de gewone procedure is niet langer opgedeeld in een ontvankelijkheidsfase en fase ten gronde) en 27 (there is no longer a separate admissibility procedure; vrije vertaling: een afzonderlijke ontvankelijkheidsfase bestaat niet meer) van voormeld rapport. De vraag naar de ontvankelijkheid van de aanvraag is een onderdeel van de gewone procedure geworden. Bijgevolg blijkt *prima facie* dat het EASO-rapport van mei 2015 dat een onderscheid maakt tussen een ontvankelijkheidsprocedure (preliminary assessment) en een ten gronde procedure (detailed assessment) niet meer actueel is.

3.3.2.17. Voorts wijst de Raad er ook op dat het concept van veilig derde land in het Europees asielbeleid toegestaan is. Artikel 38 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) bepaalt omtrent het begrip „veilig derde land”:

“1. De lidstaten mogen het begrip „veilig derde land” alleen toepassen indien de bevoegde autoriteiten zich ervan vergewist dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld:

a) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging;

b) er bestaat geen risico op ernstige schade in de zin van Richtlijn 2011/95/EU;

c) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd;

d) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en

e) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

2. De toepassing van het begrip „veilig derde land” is onderworpen aan voorschriften in het nationale recht, waaronder:

a) voorschriften waarbij een band tussen de verzoeker en het betrokken derde land wordt vereist op grond waarvan het voor de betrokkene redelijk zou zijn naar dat land te gaan;

b) voorschriften betreffende de methode met behulp waarvan de bevoegde autoriteiten zich ervan vergewissen dat het begrip „veilig derde land” op een bepaald land of een bepaalde verzoeker kan worden toegepast. Een dergelijke methode dient onder meer te bestaan uit een veiligheidsstudie per land voor een bepaalde verzoeker en/of een nationale vaststelling van de landen die worden beschouwd als zijnde over het algemeen veilig;

c) voorschriften overeenkomstig de internationale wetgeving die voorzien in een afzonderlijke studie om na te gaan of het betrokken derde land voor een bepaalde verzoeker veilig is; deze voorschriften moeten ten minste de verzoeker in staat stellen de toepassing van het begrip „veilig derde land” aan te

vechten op grond van het feit dat het derde land in zijn specifieke omstandigheden niet veilig is. De verzoeker moet ook in de gelegenheid worden gesteld om het bestaan van de onder a) bedoelde band tussen hem en het derde land aan te vechten. NL L 180/80 Publicatieblad van de Europese Unie 29.6.2013.”

3.3.2.18. Bijgevolg dient het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève nageleefd te worden bij de toepassing van het concept veilig derde land door een lidstaat.

3.3.2.19. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij onderzocht heeft of de Hongaarse autoriteiten bij de toepassing van het concept veilig derde land op asielzoekers afkomstig uit derde landen het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève naleven. Uit een stuk van het administratief dossier, met name het bericht van 7 augustus 2015 van het Hungarian Helsinki Committee blijkt dat het indienen van een asielaanvraag in Servië voornamelijk theoretisch is, daar Servië geen werkende asielinstanties heeft (blz. 2 van het bericht van 7 augustus 2015). In hetzelfde rapport wordt melding gemaakt van een risico op refoulement en chain refoulement bij de toepassing van het concept veilig derde land op asielzoekers door de Hongaarse autoriteiten. Voorts kan uit voormeld bericht afgeleid worden dat Servië door het UNHCR, Hungarian Helsinki Committee en Amnesty International niet als een veilig derde land wordt beschouwd. *In casu*, bevat het administratief dossier geen bijkomende aanwijzingen over de toepassing van het concept veilig derde land door Hongarije en de overeenstemming ervan met het beginsel non-refoulement (direct en indirect). Ook in het bericht van 18 september 2015 van het Hungarian Helsinki Committee, dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt de vraag gesteld of Hongaarse autoriteiten het concept van veilig derde land van herkomst in overeenstemming met het EU-recht toepassen. Op bladzijde 45 van het AIDA-rapport van november 2015 wordt wederom gesteld dat de toepassing van het principe van veilig derde land door de Hongaarse autoriteiten in praktijk kan leiden tot schending van het non-refoulementbeginsel. Op dezelfde bladzijde van het AIDA-rapport wordt voorts gesteld dat op heden in Servië geen bescherming beschikbaar is voor asielzoekers uit Afghanistan, Syrië en Irak.

3.3.2.20. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij van oordeel is dat de onontvankelijkheidsonderzoek niet op de verzoekende partij zal toegepast worden omdat de Hongaarse autoriteiten stilzwijgend hebben ingestemd met een terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18, §1 b van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij stelt dat de Hongaarse autoriteiten de terugname niet geweigerd hebben, ook niet laattijdig en ze hebben de bepaling voor de terugname ook niet gewijzigd naar artikel 18, §1 c of d van Dublin III-Verordening.

3.3.2.21. Bepalingen 18,§1 c en d van de Dublin III-Verordening waarnaar in de bestreden beslissing verwezen worden, luiden als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

3.3.2.22. Gelet op de recente rapporten die zich in het administratief dossier bevinden en waarvan de verwerende partij zelf gebruik maakt om haar beslissing te schragen, is het de Raad *prima facie* niet duidelijk waarom de verwerende partij overtuigd is dat een hangende asielaanvraag in de gewone procedure niet meer onontvankelijk kan verklaard worden. Het lijkt erop dat de verwerende partij meent dat *in casu* deze mogelijkheid enkel bestaat voor personen die door Hongarije op grond van artikel 18, §1 c of d van de Dublin III-Verordening worden teruggenomen. De verwerende partij lijkt ervan uit te gaan dat de asielaanvraag van een persoon die door Hongarije op grond van artikel 18, §1 b van de Dublin III-Verordening wordt teruggenomen volgens de gewone procedure ten gronde behandeld zal worden in Hongarije. Het ontvankelijkheidsonderzoek zou niet meer van toepassing zijn. Dit blijkt echter niet uit de rapporten die zich in het administratief dossier bevinden en de verklaringen die het OIN in Hongarije gedaan heeft, zoals hoger weergegeven. Evenmin kan dit afgeleid worden uit artikel 18,§1 b van de Dublin III-Verordening, daar voormelde bepaling enkel stelt dat de lidstaat verantwoordelijk is indien die lidstaat de asielaanvraag in behandeling heeft. *Prima facie* kan niet gesteld worden dat een

asielaanvraag die in behandeling is, sowieso in Hongarije volgens de gewone procedure ten gronde behandeld wordt, met name op zijn merites onderzocht wordt en niet meer onontvankelijk kan verklaard worden. De Raad beklemtoont dat als Hongarije de asielaanvraag van de verzoekende partij afwijst omdat Hongarije Servië als veilig derde land beschouwt, er gelet op hetgeen voorafgaat een risico kan bestaan dat Servië zal refoouleren. Dit risico op indirect refooulement kan de verwerende partij niet onbesproken laten.

3.3.2.23. Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst naar een rapport van het UNHCR van december 2012 waaruit blijkt dat asielaanvragen van Dublinterugkeerders die nog niet onderzocht en beslist werden in Hongarije, zijnde de zaken waarvoor nog geen definitieve ten gronde beslissing over de grond van de aanvraag tot internationale bescherming werd genomen, onderworpen worden aan een ten gronde onderzoek bij hun terugkeer, indien zij een formele aanvraag tot het hervatten van het onderzoek van hun eerder ingediende aanvraag indienen, stelt de Raad vast dat het ECRE, Crossing Boundaries, October 2015 en het AIDA-rapport van november 2015, die zich in het administratief dossier bevinden van recentere datum zijn, zodat de verwerende partij niet dienstig naar het rapport van het UNCHR inzake kan verwijzen, gezien de erin opgenomen informatie genuanceerd wordt in het ECRE-rapport van oktober 2015 en het AIDA-rapport van november 2015.

3.3.2.24. Waar de verwerende partij voorts in de bestreden beslissing stelt *“rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit- agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd”*, kan uit deze brief van de Hongaarse autoriteiten ook niet afgeleid worden dat ze het concept van de Servië als veilig derde land niet gaan toepassen en een hangende asielaanvraag niet onontvankelijk gaan verklaren of het gaan toepassen met de waarborgen van het non-refooulementbeginsel zoals bepaald in het Verdrag van Genève. Daarenboven dateert voormeld schrijven van voor de inwerkingtreding van wetwijzigingen op 1 augustus 2015.

3.3.2.25. Voorts beperkt de verwerende partij zich tot de stelling dat Hongarije onafhankelijk beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering kent waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. *In casu* gaat de verwerende partij niet in op de gerechtelijke procedure indien een asielaanvraag onontvankelijk wordt verklaard op grond van het concept veilig derde land. Gelet op hetgeen voorafgaat, lijkt het de Raad *prima facie* onvoldoende om *in casu* in algemene termen te verwijzen naar onafhankelijke beroepsinstanties, zonder na te gaan hoe de beroepsprocedure precies verloopt indien een asielaanvraag onontvankelijk verklaard wordt. De verwerende partij maakt in dit specifiek geval op geen enkele wijze inzichtelijk dat sprake is van een daadwerkelijk rechtsmiddel om op te komen tegen een afwijzende beslissing, gelet op de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die van kracht is sinds 1 augustus 2015.

3.3.2.26. Bijgevolg acht de Raad, mede gelet op het absoluut karakter van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, na een onderzoek van de elementen die voorliggende zaak kenmerken en zoals die hoger besproken werden, het *prima facie* kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing er zonder meer van uitgaat dat de verzoekende partij niet naar Servië of een ander derde land zal verwijderd worden gelet op het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 18§1 b van de Dublin III-Verordening, hetwelke enkel doelt op een terugname van een asielzoeker wiens verzoek bij de verantwoordelijke lidstaat in behandeling is. In dit verband kan de verwerende partij ook niet zonder meer stellen dat - gelet op de informatie die de verwerende partij zelf bijgebracht heeft in het administratief dossier - dat *“Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen.”*

3.3.2.27. De verzoekende partij maakt op het eerste gezicht een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.3.2.28. Het enige middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aldus is ook aan de tweede cumulatieve voorwaarde voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. De verwerende partij laat verder gelden *“dat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afzonderlijke voorwaarde is, die ook afzonderlijk beoordeeld dient te worden. Verzoekende partij kan niet volstaan met te verwijzen naar haar middel (RvS 12 juni 2002, nr. 107.797). Om die redenen is de vordering tot schorsing niet ontvankelijk.”*

3.4.2. Met de verwerende partij kan vastgesteld worden dat verzoekende partij geen afzonderlijke indeling maakte op de laatste bladzijde (p.16) van het verzoekschrift. Echter gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden, waaronder de bespreking van artikel 3 van het EVRM, eigen aan de zaak met redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing impliceert immers dat de overdracht aan de Hongaarse autoriteiten effectief zal worden uitgevoerd, waardoor de reeds hoger besproken risico's zich dreigen te voltrekken.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

3.4.3. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

K. DECLERCK